

TE VAGY NEKEM A REJTÉLY

ABBI GLINES

A **Sea Breeze**
sorozat nyolcadik
kötete

Dream
válogatás

bbi Glines Sea Breeze-sorozatának fülledt erotikájú folytatásában Dewayne és Sienna számára eljött az idő, hogy végre szembenézzenek a kettőjük között izzó, tüzes szenvedéllyel.

Sienna Roy hat évvel ezelőtt megtudta, hogy teherbe esett a fiútól, akivel akkor együtt jár. Miután Dustin alig pár nappal később autóbalesetben meghalt, Sienna elhagyta Sea Breeze városát, hogy egyedül nevelje fel kisfiát. Most együtt térnek vissza, és hamarosan minden megváltozik.

Dewayne Falco még mindig nem tudta feldolgozni az öccse, Dustin halálát. Bánatát nőkbe és alkoholba fojtja, így próbál elbújni a világ elől, és felejteni. Amikor azonban Sienna visszatér a városba, Dewayne rájön, hogy mégis vannak dolgok, amikért érdemes küzdeni.

Sienna magában őrzi Dustin emlékét, de bármennyire is szerette a fiút, a szíve mélyén annak bátyja, Dewayne is érdekelte. És ez azóta sem változott. Kamaszkora színhelyére visszatérve Sienna érzi, hogy továbbra is vonzódik Dewayne-hez, mégis retteg attól, hogy újra szeressen.

Amikor Dewayne ennyi év után megjelenik Sienna ajtaja előtt, a szerelem és a vágy újra fellobban köztük: itt az ideje, hogy véget vessenek érzelmeik rejtegetésének, és örökre együtt maradjanak.

© Monica Tucker

ABBI GLINES újságíróként kezdte írói pályafutását egy vidéki lapnál, miközben újságírásból szerzett diplomát. Később szabadúszóként családi, gyermeknevelési és utazási magazinokban jelentette meg írásait. Jelenleg az alabamai Fairhope-ban él férjével és három gyerekével. „Egész életemben írtam, de igazán akkor sikerült kiteljesednem, amikor rátaláltam a saját témáimra.” Abbi olyan sorozatok szerzője, mint a Rosemary Beach, a Vincent fiúk vagy az Existence-trilógia.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.abbiglinesbooks.com/

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A sorozat előző könyveit olvasva nem sokat foglalkoztam Dewayne-nel. Ő volt az, aki mindig megjegyzéseket tett a háttérben. Keveset láttunk belőle, így nem is tudtam, mire számítsak ebben a könyvben. Erre kiderül, hogy tulajdonképpen ez a könyv az eddigi legjobb!” **Barnes&Noble**

„Imádom a Sea Breeze-sorozatot, minden részét nagy élvezettel olvastam, és most sem csalódtam: Abbi ezúttal is remek könyvet írt. Nem hittem volna, hogy a Sea Breeze fiúk közül bárki is überelheti Prestont, de Dewayne minden kétséget kizáróan megtette. Dewayne egy sikeres férfi, aki aranyos, hűséges, gondoskodó és védelmező. Mindezt pedig egy tipikus rosszfiú külső mögé rejt: rasztás hajjal, piercingekkel és tetkókkal.” **Amazon**

„Mindig érdekes betekintést nyerni a korábbi könyvek szereplőinek életébe, és Abbi pont ezt teszi ebben a könyvben. Nem tudom, lesznek-e további részei a sorozatnak, de nem akarom, hogy vége legyen!” **Guilty Pleasures**

„Abbi Glinesnak sikerült úgy megírnia ezt a könyvet, mintha egy önálló kötet lenne. Dewayne már az előző néhány könyvben is felbukkant, de mindig egy kicsit titokzatos maradt. Ő egy erős, kicsit hallgatag tagja a társaságnak, de egy igazi szívtipró! Itt egy nagyon fincsi, új oldaláról ismerjük meg. Siennával egymásnak teremtette őket az ég, még akkor is, ha a lány korábban az öccsével járt.” **Goodreads**

ABBI GLINES

**TE VAGY NEKEM
A REJTÉLY**

— részlet —

Első fejezet

Hat évvel később...

SIENNA

Soha nem gondoltam volna, hogy valaha újra beteszem a lábam Sea Breeze-be, Alabamába. Miután a szüleim összecsomagolták a holmimat, és elküldtek a texasi Forth Worthbe, hogy ott éljek az anyám nővérével, akit alig ismertem, annyit mondtak, hogy miután a baba megszületett, visszajöhetek Sea Breeze-be. Azt azonban elfelejtették közölni velem, hogy terveik szerint a baba nem tér vissza velem.

Hátrapillantottam Micah-ra, aki épp a gyerekülésben aludt, kezében markolva kedvenc Darth Vader-figuráját. Az életünk nem volt túl könnyű, de legalább együtt voltunk. Ha újra kezdeném, semmit sem tennék másként. Micah az életem értelme. Ő jelentette számomra a gyógyulást, amikor úgy éreztem, semmi sem gyógyíthat meg.

Miután eldöntöttem, hogy megtartom Micah-t, szigorúan vallásos szüleim azonnal kitagadtak. A nagynéném pedig nem volt egy kifejezetten melegszívű rokon, de mégsem értett egyet a szüleim döntésével. Elvárta, hogy dolgozzak és megálljak a magam lábán, de legalább tetőt adott a fejünk fölé.

Az egyetlen lehetőségem az volt, hogy abbahagyom az iskolát és munka mellett érettségizek le. A nagynéném, Cathy

igazgatóként dolgozott az egyik helyi középiskolában, ő segített bejutni egy szakmai képzésre, így miután Micah betöltötte a tizennyolc hónapot, beiratkoztam a fodrász iskolába. A harmadik születésnapja előtt megszereztem a fodrász képzettségemet.

A nagynénémnek annyi mindent köszönhettem, hogy életem végéig az adósa maradok.

Micah-val végül tavaly költöztünk el tőle, és végre sikerült kibérelnem egy saját lakást. Nem randiztam senkivel, mivel senkire nem bíztam volna rá a fiamat. Ráadásul büntudatot okozott, hogy bébiszitterre költsek, miközben sokkal fontosabb dolgokra kellett a pénz: albérletre, bölcsire és ételre. Annyit engedtem, hogy a férfiak flörtörjenek velem és megpróbáljanak randira hívni. Janell, a szalon tulajdonosa szerint a férfiak mind azt gondolják rólam, hogy eljátszom a nehezen megszerezhető lányt. De ettől csak még kitartóbbak lettek.

Pedig az igazság az, hogy időnként nagyon magányos voltam, de aztán Micah rám mosolygott, és megláttam benne az apját; eszembe jutott, hogy az életemből tíz éven át volt valakim. Méghozzá egy nagyon különleges ember. Most pedig itt van velem Micah. Ennél többre nincs szükségem.

Amikor két hónappal ezelőtt befutott a hívás anyámtól, hogy apámnak szívinfarktusa volt, nem is tudtam, mit érzek. Apa soha nem látta még Micah-t, és most már nem is fogja. Anyám az életbiztosításból kapott pénzen beköltözött egy idősek otthonába Floridában. A házat odaadta nekem és Micah-nak.

Soha nem kért bocsánatot azért, hogy elhagyott engem, amikor a leginkább szükségem lett volna rá, sem azért, hogy hátat fordított a saját unokájának. De az a tény, hogy a házat nekünk adta, mégis jelentett valamit. Csak remélni tudtam, hogy egy

napon majd ráébred, mit veszített azzal, hogy nem ismerte meg az unokáját.

Janell segített, és remek ajánlást adott, így sikerült is munkát találnom Sea Breeze-ben, a város egyik elit szépségszalonjában. A fizetésem több volt, és most már albérletre sem kellett költenem. Az életünk sokkal jobb lesz majd Sea Breeze-ben. Micah is abban a gyönyörű tengerparti kisvárosban nőhet fel, ahol sok boldog évet tölthettem.

Az egyetlen félelmem az volt – holott pont emiatt jöttem vissza Sea Breeze-be –, hogy mit szól majd a Falco család, amikor meglátja Micah-t. Miután felfogtam, hogy a szüleim nem tervezték megtartani a fiamat, írtam egy levelet Tabby Falcónak, Dustin anyukájának.

Tabby soha nem válaszolt.

Később, Micah életének első évében számtalan levelet írtam nekik, és mindegyikhez mellékeltem fotókat. Micah annyira hasonlított az apukájára. Szerettem volna, ha tudják: Dustin nem tűnt el örökre. Egy részt itt hagyott magából.

Egyetlen levelemre sem kaptam választ.

Néhány alkalommal majdnem összeszedtem a bátorságomat, hogy felhívjam őket, de mivel a levelekre nem válaszoltak, úgy gondoltam, nem akarnak beszélni velem. Nem akarták Micah-t. Ez pedig még annál is jobban fáj, hogy a szüleim elutasították. Gyűlöltem az összes Falcót, mert elhagyták a fiút. De megtanultam elengedni a dolgot. És továbbléptem. Boldog voltam a saját életemmel. Az én gyönyörű kisfiammal.

– Anya, hol vagyunk? – szólalt meg egy álmos kis hang a tizenkét éves Honda Civicem hátsó üléséről.

– Itthon vagyunk. Az új otthonunkban – válaszoltam, és beálltam a ház előtti felhajtóra. Ez a ház egykor az otthonom volt, és hamarosan újra az lesz.

– Az új házukban? – kérdezte Micah várakozással teli hangon, miközben mocomogni kezdett az ülésben.

– Igen, kicsim. Az új házukban. Készen állsz rá, hogy megnézd belülről is? – kérdeztem, miközben kinyitottam a kocsi ajtaját, és kiszálltam. Az autó csak háromajtós volt, ezért előre kellett hajtanom az ülést, hogy kivegyem a gyereket hátulról. Micah kicsatolózott, aztán kikászálódott az ülésről, és kiugrott a kocsiból.

– És más emberek is laknak itt? – kérdezte, miközben hatalmas szemekkel felnézett a kétszobás, gerendaberakásos ház falára.

– Csak mi ketten, kisfiam. Itt lesz majd egy saját szobád. Az enyém pedig pont a tiédde szemben.

– Azta! – kiáltott fel, és tekintete boldogan felcsillant. Még amikor Cathy nénikémnél laktunk, akkor is osztoznunk kellett egy szobán. Aztán miután elköltöztünk, csupán egy kis garzonlakást tudtunk megengedni magunknak a bölcsi ára mellett. Ez a ház sem volt nagy, alig nyolcvan négyzetméter, de eddigi életünk során ez volt a legnagyobb lakás, amiben laktunk. A garzonunk nagyjából harmad ekkora volt. Egészen mostanáig még az ágyunk is közös volt.

– Gyere, nézzük meg az új szobádat. Lehet, hogy ki kell majd festenünk. Nem is tudom, milyen színű a fal – magyaráztam. Mikor legutóbb az én szobám volt, akkor még rózsaszínre festett fala volt. Micah viszont azt mondta, a rózsaszín lányoknak való, és hallani sem akart róla.

A táskámból előkotortam a kulcsot, amit anyám postán elküldött egy levél kíséretében, amihez a ház tulajdoni lapját is csatolta. Vettem egy mély levegőt, mielőtt kinyitottam az ajtót. Hátraléptem és intettem Micah-nak, hogy lépjen be.

– Na, akkor nézzük!

A kisfiam arcán hatalmas mosoly terült el, miközben rohanva belépett az ajtón, és elképedt hangon vette szemügyre a nappali méretét. Azután megfordult, és elindult a folyosó felé. Megálltam az ajtóban, és nem bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy ne pillantsak rá az utca túloldalán álló házra. A kocsibeállón álló autót nem ismertem fel, de persze már eltelt hat év. Abban biztos voltam, hogy a Falco-család még mindig ott lakik. Anya nem említette, hogy elköltöztek volna.

Kíváncsi voltam rá, hogy vajon hozzászólnak-e majd Micah-hoz, amikor kint játszik az udvaron. Vagy tudomást sem vesznek majd róla, ahogyan a születése óta tették? Nem fogom elmondani a fiamnak, hogy kicsodák. A szüleimről sem beszéltem neki. És azt sem tudta, hogy ez a ház egykor az én otthonom volt. Nem ismerte a nagyszüleit. Az oviban megkérték, hogy meséljen a nagyszüleiről, ő pedig a nagynénjéről mesélt, akit Cathy néninek hívott. A gyerekek kinevették, és gúnyolódva közölték vele, hogy a nagynénje nem a nagymamája. Micah teljesen összetörten jött haza, és nagyon feldúlta, hogy nem tudja, kik a nagyszülei.

Én erre csak annyit mondtam, hogy neki nincsenek nagyszülei.

Amikor az apjáról kérdezett, elmagyaráztam neki, hogy Isten magához szólította az apukáját, mert nagyon jó ember volt,

ezért odavitte magához a mennyországba, mielőtt még Micah megszületett.

Micah elégedett volt ezzel a válasszal. Többé nem kérdezett semmit. Ő azzal is boldog volt, hogy az édesanyja feltétel nélkül szereti, és mi ketten alkotunk egy családot. Eleinte nehéz volt neki nézni, hogy más gyerekek nagyobb családokban élnek, de miután megértette, hogy minden család más, elfogadta és megbékélt vele.

– Anya! Anya! – kiáltott fel izgatott hangon. – Van egy kék szoba is! Méghozzá nagyon szuper kék! Sőt még játékok is vannak benne!

Játékok? Becsuktam a bejárati ajtót magam mögött, és elindultam a folyosón a szoba felé. Miután beléptem az egykor saját szobámnak nevezett helyiségbe, megálltam és elképedve néztem körül. A fal kékre volt festve. Halvány, vidám kék színűre. A berendezés egy duplaágyból és egy hozzá passzoló fa komódból állt. Az ágyon kék patchwork ágytakaró feküdt, rajta narancsszínű kosaras minta, középen pedig egy kosárlabda formájú díszpárna. Az ablak alatt játékokkal teli doboz, benne kalózkardok, egy baseballütő kesztyűvel, egy hatalmas, piros tűzoltóautó és egy nagyobb zsák, tele Legóval. A szemközti falon a sarokban egy beltéri kosárpalánk állt, alatta a padlón egy kosárlabda.

Az ágy fölé felfestették a fiam nevét: MICAH.

– Szerinted ezt azok az emberek hagyták itt nekem, akik előtte itt laktak? Vagy vissza kell majd adnunk? – kérdezte Micah reménykedő arccal nézve rám. – És nézd csak, anya, a nevemet is felírták a falra!

A szememet könnyek lepték el, és nyelnem kellett egy nagyot, miközben csak álltam, és bámultam a szobát. Hirtelen nem is tudtam, mire gondoljak. Nem számítottam erre, de persze, arra se számítottam, hogy megkapjuk a házat. Figyelmemet ekkor egy fehér boríték ragadta meg. A komód tetején állt a falnak támasztva, és Micah nevét írták fel rá.

Közelebb léptem, letöröltem a könnyeimet, és igyekeztem elrejtetni arcomat az árgus szemmel figyelő ötéves fiam elől. A boríték le volt zárva, ujjamat alá csúsztatva óvatosan felbontottam.

Kedves Sienna!

Ez most a te otthonod. Nem kárpótol azokért az évekért, amiket úgy töltöttél, hogy nem voltam melletted. De ez a legkevesebb, amit adhatok neked. Nem várom el, hogy megbocsáss. Ezt a szobát éppúgy magam miatt rendeztem be, ahogyan Micah kedvéért. Mindig is szerettem volna neki ajándékokat venni. Karácsonyra és a születésnapjára, és csak úgy, mert az unokám. Csakhogy ezt nem tehettem meg. Amíg apád élt, nem engedte meg nekem.

De nem akarok rosszat mondani apádról, mert nem ezért írom ezt a levelet. Az apád jó ember volt, de túlságosan büszke, nekem pedig ezt tiszteletben kellett tartanom. Teljes szívemből hiszem, hogy ha újrakezdhetné, másképp csinálna mindent. És nagyon bánt, hogy soha nem találkozhatott az unokájával.

Kérlek, mondd el Micah-nak, hogy ezt a szobát tőlem kaptam, és remélem, hogy egy napon megismerhetem majd.

Persze, csak miután készen álltok rá. Ha egyáltalán készek lesztek rá valamikor. Én csupán annyit kérek, hogy próbálj megbocsátani nekem. Szeretnék része lenni az életednek.

Alább megírom a címemet és a telefonszámomat. Ha szeretnél írni nekem vagy felhívni, szívesen fogadom mindkettőt. Vagy esetleg küldj fotókat Micah-ról. Cathy nénikédnek köszönhetően már van róla egy fotóalbumom. Nagyon szép kisfiú, de ez csak természetes, hisz te vagy az anyukája.

*Nagyon szeretlek,
Anyá.*

– Anyuci, miért sírsz? – kérdezte Micah a rövidnadrágom alját ráncigálva.

Összehajtogattam a levelet, begyűrtem a zsebembe, aztán lehajoltam, és a szemébe néztem.

Micah felém nyújtotta kis kezét, és letörölgette az arcomat.

– Nem baj, ha nem maradhatunk itt. Nekem bárhol jó, ahol veled lehetek – mondta. Az arcára kiülő szomorúság láttán összeszorult a szívem.

A ház annyira szép volt: Micah nem hitte el, hogy az övé lehet. Megragadtam a kezét, és erősen megszorítottam.

– Ez a mi otthonunk. És az az ember, aki ezt nekünk adta, mindent érted tett. Ezek örömkönnyek és nem szomorúak – biztosítottam. Nem álltam még készen arra, hogy meséljek neki a nagymamájáról. Én magam sem voltam biztos, mit érzek ezzel kapcsolatban. Most még túlságosan fáj az egész történet. Azért anyám levele meg ez a berendezett szoba sokat jelentett. És miközben nem kárpótolt azért, hogy elhagyott bennünket,

az a tudat, hogy mégis szereti Micah-t és képes volt ezt megtenni érte, segített. Így újra át tudtam gondolni, hogyan tudnám visszaengedni őt az életembe.

– Akkor ez mind az enyém lehet? Az egész? – kérdezte Micah, miközben tágra nyílt tekintettel, elbűvölten nézett körbe a szobában.

– Igen, ez mind a tiéd. Csak a tiéd. Most már ez lesz a te saját szobád. Saját ágyad, sőt, még saját szekrényed is van.

Micah odament az ágyhoz, és végighúzta kis kezét az ágytakarón. Tudta, hogy mi a kosárlabda, mert az első fizetésemből vettem neki egyet. Szerettem volna, ha az apjának ezt a részét tovább viszi.

– És tényleg tudta az az ember, aki berendezte a szobámat, hogy apa a világ legjobb kosarasa volt? – kérdezte, miközben újra rám pillantott.

Én erre csak szótlánul bólogattam, igyekezve megtartani a komolyságomat.

– Itt nagyon boldogok leszünk, anya! – jelentette ki Micah, majd a játékosdoboz felé fordult. Néhány percre még néztem őt. Néztem, ahogy végigkutatja a játékokat, amelyeket anyám otthagytott neki. Aztán halkán kiosontam a szobából, hogy szemügyre vegyem a ház többi helyiségét.

A levélben, amiben anyám elküldte a ház kulcsát meg a tulajdoni lapot, megírta, hogy bútorokat is hagy nekem. Az otthon, ahová beköltözött, teljesen bútorozott volt. Kicsit elbizonytalanított, hogy milyen lesz majd a szüleim ágyában aludni, de Texasban nem volt ágyam, csak egy matracom, és azt ott hagytuk.

Ahogy kinyitottam a hálószoba ajtaját, egy pillanatra megdermedtem, majd testemet átjárta a megkönnyebbülés. A régi

ágyam, a régi komódom és a fésülködőasztalom állt benne. Még a régi íróasztalom is ott maradt. Anyám mindent áthozott ide, mert tudta, hogy nem kellene az ő holmijai. Az ágyra ráterített patchwork takaró ugyanaz volt, amit még hat évvel ezelőtt a saját ágyamon hagytam. Halványrózsaszínű, hatalmas margarétákkal.

Hazatértem.

Napjainkban...

DEWAYNE

Megálltam a kocsival a szüleim háza előtt, és leparkoltam apám terepjárója mellé.

Általában hetente egyszer próbáltam eljönni, hogy meglátogassam őket. Az elmúlt két hétben azonban egyszerűen nem volt kedvem jönni. Anya a legutóbbi látogatásom alkalmával teljesen összetört és sírva fakadt, mindannyiunkat emlékeztetve az öcsém halálának hatodik évfordulójára.

Én csak úgy tudtam ezt feldolgozni, hogy minden este a sárga földig leittam magam, amíg a teljes zsibbadtság erőt nem vett rajtam. Az a fajta zsibbadtság, ami elnyomja a fájdalmat és ürességet visz a szívembe, a gyötrő fájdalom helyére. Miután az elmúlt két éjszaka sikerült józannak maradnom, elhatároztam, hogy hazajövök, és meglátogatom anyámat, nehogy ő jöjjön el hozzám.

Anyám elég akaratos természet volt, és nem vettem volna szívesen, ha ő kezd el keresni. Nem sok mindentől féltem, de Tabby Falcótól igen. Habár imádtam és rajongtam érte, mégis tartottam tőle.

Az utca túloldalára átnézve egy lerobbant fehér Honda Civicet pillantottam meg. Látott már jobb napokat is az autó. Nina Roy nagyjából egy hónappal ezelőtt költözött ki a házból, néhány héttel a férje halála után. Anya azt mondta, Floridába ment. A ház az utóbbi egy hónapban üresen állt. De most valaki beköltözött? Ha igen, akkor ez az autó nem az a fajta, amit ezen a környéken látni szoktunk. Lehet, hogy be kellene nézmem, hogy meggyőződjek róla, biztonságban vannak-e a szüleim.

Nem biztos, hogy jó néven vennék, ha zajos bulikkal, vagy drogos bandákkal kéne foglalkozniuk az új, csóró szomszédok miatt. Közelebb léptem a kocsihoz, és megnéztem a rendszámát. Texasi. Most már inkább kíváncsi lettem, mint aggódtam. Mégis ki az ördögnek adhatta el Nina Roy ezt a házat? Hiszen egyetlen „Eladó” táblát sem láttam kitéve a ház elé. Ha viszont csak bérbe adta, akkor lehet, hogy tényleg problémás lesz. Az északi városrészben az utóbbi héten három bérlakásban is razzit tartottak a rendőrök drogosok miatt.

– Te meg mit nézed annyira a szomszéd kocsiját? Azonnal gyere be, és látogasd meg anyádat! – Megfordultam, és apámat pillantottam meg a szélesre tárt ajtóban állva, az arcán bosszús kifejezéssel. Volt idő, amikor nem éreztem szükségét annak, hogy megvédjem ezt az embert. Mert úgy éreztem, semmi és senki nem fog ki rajta. Aztán jött a stroke. És minden megváltozott. Hivatalosan is átvettem apám építőipari cége, a Falco Construction vezetését. Apa egyszerűen nem bírta tovább csinálni. Elfáradt. Pedig mindig olyan erősnek tűnt, de Dustin halála óta semmi sem volt ugyanaz.

– Te már ismered őket? – kérdeztem, fejemmel a túloldali ház felé bökve.

Apa megrázta a fejét.

– Egyszer csak megjelent itt ez a kocsi. De nem láttam, hogy kié. Nem jött költöztető autó, semmi. Csak ez a kocsi. Valamikor tegnap dél körül jöttek. Aztán ma kettő körül, amikor kinéztem az ablakon, a kocsi eltűnt, de aztán négykor újra visszajött, amikor kimentem virágot locsolni.

Hát, ez csak egyre baljósabban hangzik. Valaki úgy költözött be, hogy semmit sem hozott. Igaz, hogy nem ez a legjobb környék Sea Breeze-ben, de eddig megúsztuk, és nem üzemeltettek itt droglaborokat. Nem fogom hagyni, hogy ez megváltozzon, és befészkelje magát a szüleim környékére.

– Mindjárt jövök, apa – mondtam, majd elindultam a ház felé, mielőtt még megállíthatott volna. Nem mintha sikerült volna neki.

– Gyere csak vissza, fiam! – kiáltott utánam, de én a magamba emeltem a kezem.

– Csak egy perc. Meg kell néznom, hogy mi folyik itt – válszoltam, aztán tekintetemet az ajtóra és az ablakokra szegeztem. Nem akartam, hogy megijesszem a bent lakót, és esetleg fegyvert fogjon rám, ha tényleg droglabort rendezett be itt.

Nina Roy átgondolhatta volna, hogy kit enged vissza ebbe a házba. De persze, annak a nőnek kőből van a szíve. A lánya nem sokkal az öcsém halála után eltűnt, és azóta nem jött vissza. Pedig az anyjával egész életükben legjobb barátnők voltak, aztán teljesen megszűnt a kapcsolat. Az a hír járta, hogy a kis Sienna idegösszeomlást kapott, és egy mentálhigiéniai intézménybe küldték. Azóta senki nem látta őt a városban. Számomra sokáig nehéz volt ezt elfogadni. Mert még önmagamnak sem mertem bevallani, de jobban megviselt az eltűnése,

mint akartam. Különösen annak tudatában, hogy mit okozhatott neki Dustin halála. Ezt az epizódot is felírhattam az elcseszett dolgok listájára.

Bekopogtam az ajtón és vártam, hogy kijön-e valaki. Szememet az ajtókilincsen tartottam, figyelve, hogy megmozdul-e. Ha annak a fickónak fegyvere van, készen álltam rá, hogy elvegyem tőle. Aztán, mielőtt még átgondoltam volna ennek mi-kéntjét, az ajtó hirtelen kitárult, és egy barna szempár nézett végig érdeklődve.

– Szia! – köszöntött a kisfiú, és úgy bámult rám, mint aki nem biztos benne, hogy szabad-e ajtót nyitnia.

Erre aztán egyáltalán nem számítottam. Nem gondoltam volna, hogy egy család költözött ide, a kocsijukból ítélve meg pláne nem. Nem kifejezetten tűnt családi autónak: még felnőtteknek sem biztonságos, nemhogy gyerekeknek.

– Szia, a szüleid itthon vannak? – kérdeztem, ő pedig egy pillanatra rám meredt, aztán összeráncolta a szemöldökét.

– Nincsenek szüleim. Csak anyukám van, de ő most a mosdóba ment. Pisilnie kellett. Lehet, hogy nem lett volna szabad ajtót nyitnom.

Milyen cuki ez a kisrác, gondoltam. És igaza van. Nem kellett volna ajtót nyitnia. Sem megosztani ezt az információt egy vadidegennel. Ha tényleg csak az anyjával él, akkor a ház előtt álló autó más okokból is aggasztó. Ha tényleg csak erre futja nekik, mégis hogy engedhették meg maguknak ezt a házat? Nem mintha egy drága ház lett volna, de talán egy használt lakókocsi jobban illene az ő státuszukhoz.

– Legközelebb talán inkább várd meg, amíg anyukád nyit ajtót. Ezúttal szerencsésen megúszta. – Rámutatam a szüleim

házára. – A papám ott áll a másik oldalon, és minket figyel. Az ott a szüleim háza. Én csak átjöttem üdvözölni az új szomszédokat.

A kissrác kikémlelt a lábam mellett, megnézte a házunkat, aztán figyelmét újra rám irányította. – Te a szüleiddel élsz? Az én anyukámnak nincsenek szülei.

Ez most megint kicsit több infó, mint amit tudnom kellene. Te jó ég, ez a nő nem tanította meg a gyerekeit, hogy ne álljon szóba idegenekkel és ne mondja el az élettörténetét? Csak mert ez egyáltalán nem biztonságos.

– Ezt talán szintén nem kellene idegeneknek elmondanod, pajti – mondtam neki.

A kisleány a homlokát ráncolta, és kezét nyújtott felém, mint ha meg akarná rázni az enyémet. – Az én nevem Micah. És téged hogy hívnak?

Habár a nevét sem lett volna szabad elmondania, akaratlanul is elmosolyodtam. Ez a kissrác teljesen elvarázsolt. Kezembe vettem a kezét és megráztam.

– Örvendek a találkozásnak, Micah. Az én nevem Dewayne. A fiú szélesre rám vigyorgott.

– Úgy, mint, Dwayne Wade? Tudod, a Miami Heatben?

Nem nagyon követtem a kosaras híreket, de azt azért tudtam, hogy kicsoda Dwayne Wade. Bólintottam.

– Bárcsak az én nevem is ilyen menő lenne. De én inkább Chris Bosh nevét akarnám magamnak.

– Úgy látom, nagy Heat-drukker vagy – jegyeztem meg. – Kosarazol?

A kisleány hevesen bólogatott.

– Igen, igen. És egyszer én leszek a legjobb. Az apukám a világ legjobb kosarasa volt. Én is az leszek.

Mintha azt mondta volna, hogy nincs apukája. Csak anyukája.

– Micah? – hallatszott a háttérből egy halk női hang.

A kisiú tekintete elkerekedett, és hirtelen hátra fordult.

– Igen, anya! Az ajtóban vagyok, és a szomszéddal beszélgetek. Átjött meglátogatni.

Felemeltem a tekintetem a gyerekekről, és megláttam két női lábat. De még milyen eszméletlenül hosszú lábakat, csodás, sima krémszínű combokat egy aprócska farmersortba tuszkolva. Atyaég! A tekintetem feljebb vándorolt, végigsiklott a karcú derékon, majd a telt kebleken, amit alig takart el a pántos kis top, aztán végül elértem az arcot.

Jézus Mária a mennyekben! Ez nem lehet igaz.

Ismertem ezt az arcot. Kicsit idősebb lett. Most már kész nő volt, de akkor is ismertem az arcát. Az a fényes kék szempár, az a hosszú, selymes vörös haj, és azok a gyönyörű rózsaszínű ajkak minden férfi – idős és fiatal – fantáziáját beindították. De ez itt... Ez nem lehet – hirtelen hátrébb léptem, aztán a tekintetem az előttem álló kisiúra siklott.

– Micah, kérlek, menj be a szobádba – szólalt meg a lány higgadt, egyenletes hangon. – Most azonnal!

– De ő nagyon kedves... – szólalt meg a kisiú, de az anyja közbe vágott.

– Micah, a szobádba!

Figyeltem a kissrác tarkóját, ahogy elsétál. Szerettem volna újra látni az arcát. Tanulmányozni akartam. Ez nem lehet... Nem... Túl fiatalok voltak. Ő nem lehet Dustin gyereke.

Lehetetlen, hogy a lány kihordta az öcsém gyerekét, aztán eltűnt vele... mindenki elől. De a kisleány azt mondta, az apja kosaras volt. Pedig ő soha nem ismerte Dustint. De nyilvánvalóan ismerte az apját.

– Helló, Dewayne – szólalt meg Sienna enyhén figyelmeztető hangon, ami nem került el a figyelmemet. A fejem még mindig zsongott és örvénylett. Hogy lehet, hogy gyereke van? Azt hittem, összeomlott, és elment az esze, miután az öcsém meghalt. Nem pedig eltűnt, és családot alapított.

Némán rámeredtem. Semmit sem értettem. Pedig próbáltam kibogozni a fejemben. Hány éves lehet a kisleány? És hol a fenében van az apja? Egy ilyen nőt nem engednek csak úgy el a férfiak. Különösen egy ilyen eszméletlenül cuki gyerekkel.

– Sienna – nyögtem ki végül. – Rég láttalak.